

I DAG

Den 24 april 1940

Nu äro blåsipporna också komna. Den svenska våren börjar blomma.

Den svenska våren, uttrycket flöt med det oreflekterades självfallenhet ur pennan. Förr skulle det hetat: våren börjar blomma. Nu känns sambandet med detta land så starkt, att det ger färg åt allt. Det är det svenska landskapet som våras. Det är våra hagar, skogsbackar och hult som beröras av trollspöet. Det är våra åkrar, dikesrenar, skogar och berg, över vilka vårvindarna dra fram. Och när vi nu med ögon, öron och alla sinnen insupa den svenska naturen, spelar i det intryck, som vi giva oss i våld, minnet av tidigare upplevda vårar in, av barndomens solmättade kabbelökar, av dikesrenarnas hästhovar, av den tidens omedvetna vårupplevelse och av senare års med inga ord snärjbara förnimmelser.

Vårt land är stort och vitt. Här är luft och rymd. Här höra vi hemma. För oss finns ingen väg från hemmets dörr. Banden mellan de enskilda och detta folk kunna icke skäras av, utan att förvissnande drabbar den avskilde. Visst betalar detta folk också sin tribut till förgängelsen. Förmultnandet pågår även här. Samhörigheten med land och folk har hos några förstörts av rötan. Det är synd om dem. De må lämnas åt sitt öde. De som försöka bemänga svensk livsluft med främmande element, nå endast till att förgifta sin egen atmosfär. Över dessa vida bygder går nordavinden fram och fejar bort främmande unkenhet.

Vinden skall gå fram över dessa vida bygder som den gjort från den dag, de höjde sig ur istäcket. Den skall gå fram däröver, som milda vårvindar, som ljumma sommarfläktar, som regnpiskande höststormar, som vintriga snö-

byar, år och sekler efter det att vi, som nu uppleva våren, slutits i denna gråa jords famn. Kyrkorna ligga där strödda utöver landet, med de dödas vårdar samlade kring ofta sekelgamla murar. De som sova den eviga sömnen under dessa gravkullar, ha alla givit sitt bidrag till det svenska folkets rika arv. Intet ärligt dagsverke, ingen god tanke, ingen skapandets glädje, ingen vändans strävan har föspillts. Det finns där alltsammans i marker, som brutits, i företag, som satts i gång, i den rättsordning, som byggts upp, i tanke, dikt och ton. Endast de som svika ha icke del i detta. De släkten, som gingo före oss, voro icke bättre än vårt, icke mera storsinta, icke dugligare. Icke förty ha de i all sin bristfällighet skapat detta oändligt stora, som vi i vår tur måste lämna åt våra efterkommande, förkovrat av det bästa vi i vår skröplighet hade att giva. Vi få bara icke svika. Vi få icke förråda det svenska i oss, detta arv från tusenden av generationer, utflödet i sinnelag och kynne av denna jord, av denna himmel, av denna rymd. Att svika det är den synd, för vilken ingen förlåtelse gives. Inga ordkonster kunna skyla över det. Det skapar hemlöshet, tomhet, rolöshetens eviga förbannelse. Folk och land, rätt och vett äro heliga. Det svenska är heligt.

»Han bidar Eder som liknöjt skåden
En annans fall blott I själva stån,
Som tro och fädernesland förråden,
Och med det heliga driven hån.»

I alldaglighetens gråa enahanda kan ibland de stora sammanhangen skymmas bort. När stormen klarar sikten träda de fram. Som aldrig förut vidgas i dessa dagar bröstet av glädje och stolthet att vara svensk. Här bo fria män, och fria skola vi förbliva. Här höra icke undfallenhet och räddhåga hemma. Vår generation måste fatta posto på den sida i striden för rätt och vett och frihet, där våra fäder stått. Intet tummande på svenskheten fördrages.

Se hur våren kommer till våra bygder. Minns att den som vill leva trygg i vår svenska jord, skall leva och dö som svensk.